

ностъ и ний, безъ да имъ отказване православието и светостъта, можемъ да ги зарадваме *съ свои имена*, за да знаятъ, че тѣхнитѣ проповѣди и завети сж отишле по-далечъ отъ грѣцкитѣ срѣди. . .

Отъ криворазбрана православна ревностъ и отъ мания на модерничане, въ Сливенъ сж изчезли и чезнятъ много стари, чисто народни, мжжки и женски имена.

Игри.

Днесъ значителна частъ отъ *игритѣ* между децата и възрастнитѣ въ Сливенъ сж изчезнали. Повече отъ тѣхъ сж много стари следи, — свързани съ военнитѣ упражнения на предробственитѣ българи. Нѣкои отъ тѣхъ сж отъ смѣсенъ произходъ: турски и български. При това, има такива, думитѣ около които не могатъ да се обяснятъ нито съ днешния български езикъ, нито съ турския.

При крѣеница дѣцата четатъ:

„Иди, мѣни, Дудо мѣни,
трийором, съдиком,
крушкилѣ, пайделе,
дзѣнгалѣта пос(т).“

При играта на *ламѣди* (хвърляне на плоча по посока на *комбалникѣ*), отъ мѣстото, отъ гдето се хвърля плочата се четатъ стѣпкитѣ съ следнитѣ думи:

Хайде да йдѣмъ; що да йдѣмъ? — пѣчи крак. Де пѣчи крак? — Лисйца (го) грабна. Де лесйца? — През път мѣна. Де пъта? Трева изникна. Де тревата? — Вола изпаса. Де вола? — В'горѣта. Де горѣта? — Турци изсѣкли. Де турци? В'водата. Де водата? — Жѣби изпѣли. Де жебите? — Под камъка; Де камъка? — Камъка се прѣсна, дупето ти лѣсна и т. н. Ако не се свърши четенето съ тия думи, продължава се съ думитѣ: отиди, дѣди, 1, 2, 3 . . . до 50, следъ което се прави *камѣ*.

При *гоненица* броятъ още и съ следнитѣ непонятни думи:

Адѣкала, гвадѣкала (единала, двадынала?)
двѣта цѣря, царафина,
лющюн, тющюн,
жаба, слаба,
къдлеѣ, къчулеѣ.

Отъ по-ново време, взети отъ турцитѣ, сж добавѣнитѣ думи: сѣкда вар, сѣкда кач; при когото се сѣрши съ думата „кач“ (бѣгай), той гони останалитѣ.

При друга игра, подобна на гоненицата, се чете още и съ следнитѣ думи: